

MARTA FARTELOVÁ

MOTÝL

ODÍĎ
Z MOJICH
SNOV

ODÍŤ
Z MOJICH
SNOV

Copyright © Marta Fartelová 2017
Design © Motýl design 2017
Cover photo © Eugene Partyzan/Shutterstock
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýl 2017

ISBN: 978-80-8164-140-4

MARTA FARTELOVÁ

ODÍŤ
Z MOJICH
SNOV

VYDAVATELSTVO MOTÝL

*Život je len tieňom našich snov.
(Lakota Oglala – indiánske príslovie)*

POĎAKOVANIE

Keď sa púšťam do nového príbehu, vždy rozmýšľam, ako ho odlíšiť od mojich predchádzajúcich kníh, ako ho spraviť iným, jedinečným. Nočnou morou každého autora je, že sa začne opakovať, že prestane byť pre svojich čitateľov zaujímavý, že ich bude nudiť. A tak som sa rozhodla, že tentoraz sa pokúsim zaujať svojich čitateľov malou kriminálnou zápletkou. Táto téma mi však bola vzdialená a pri písaní som zistila, že sa strácam v pojmoch a postupoch kriminalistickej praxe, že všetko, čo viem, je z filmov hlavne z amerického prostredia, kde majú dokonalé vybavenie, postupy a pre mňa nepochopiteľný súdny systém a právnickú prax, kde detektívi nosia slnečné okuliare, zbraň za pásom a oháňajú sa odznakom. A tak som pátrala po tom, ako to chodí v našej slovenskej praxi. Napokon som našla pomocníka, verím, že budúceho absolventa trestného práva, ktorý sa vrhol do tejto úlohy po hlave a s vášňou. Preto by som sa chcela v prvom rade poďakovať Denisovi Kočiščákovi za jeho pomoc a rady. Niektoré detaily som kvôli dramatickosti príbehu musela trochu „pohýbať“, dúfam, že mi to ľudia znalí problematiky odpustia.

Ďalej sa chcem poďakovať celému kolektívu vydavateľstva Motýľ. Ich dôvera v moje schopnosti písať príbehy a zároveň voľnosť, ktorú mi v tvorbe ponechávajú, sú pre mňa nesmierne povzbudzujúce. Dúfam, že naša spolupráca potrvá ešte dlhé roky. Ďakujem aj redaktorku Martinke Korbovej, ktorá sa skvele zhostila korektúry môjho rukopisu. Jej pripomienky boli pre mňa veľmi cenné a podnetné.

Ako vždy ďakujem svojej mamine. Rozhovory s ňou, jej triezvy pohľad na svet a bezhraničná láska k deťom a vnúčatám sú pre mňa bezodnou inšpiráciou. Ďakujem aj svojmu ockovi a sestre Lucke, ktorí zostávajú mojimi najvernejšími fanúšikmi.

Moje milované dcéry Martuška a Ninka mi rastú pred očami a stávajú sa krásnymi nezávislými osobnosťami a čím ďalej, tým viac mojimi dobrými priateľkami. Ich objatie a úsmev mi vždy zohrejú srdce, ich úspechy ma robia hrdou matkou a dávajú môjmu životu zmysel. Veľmi vás ľúbim!

V neposlednom rade sa chcem poďakovať aj mojej priateľke Kike, ktorá pri mne stále stojí, vždy ochotná si ma vypočuť, vždy ochotná mi poradiť a pomôcť.

Na záver si odkladám poďakovanie človeku, ktorý nechce byť menovaný, čo plne rešpektujem. Je to moja spriaznená duša a vzácny človek, ktorý otlačil svoju pečať hlboko a nezmazateľne do mojej duše i srdca. Jeho jedinečný pohľad na svet, silný charakter, obdivuhodný zmysel pre spravodlivosť a pravdu vyvolávajú vo mne nehasnúci obdiv. Nikdy sa nehanbí za svoj názor a dokáže si za ním stáť s obdivuhodnou pevnosťou bez ohľadu na to, čo mu jeho pravdovravnosť prinesie, nehľadiac na svoj prospech či úspech. A to mi dáva nádej, že na svete zostáva stále niečo čisté a zmysluplné. Zlatko, ďakujem, že si.

PROLÓG

Opäť ju zahliadol, keď vyšla z dverí. Stál tam vyše dvoch hodín, aby ju mohol vidieť. Spočiatku zvažoval možnosť, že by vošiel. Túžil vstúpiť do miestnosti plnej farebných svetiel, hudby, vlniacich sa tiel, cigaretového dymu a alkoholického oparu. No obával sa. Nie toho, že by si ho niekto všimol, ale práve naopak, že by si ho nikto nevšimol. Nenávidel ten pocit, no táto skúsenosť ho celý život prenasledovala. Bol ako neviditeľný, bol taký všedný a nezaujímavý, že keď vošiel do miestnosti ani jedna tvár sa neotočila k nemu, ani jedny oči ho nepočtili pohľadom. A preto sa radšej zdržiaval ďalej od spoločnosti, tak si mohol nahovárať, že je to jeho voľba, že on nechce, aby si ho ľudia všímali.

Bola nádherná, všetko na nej bolo jednoducho dokonalé. Bola drobná a súmerná, vyzerala ako bábika. Tmavohnedé vlasy sa jej kučeravili okolo tváre, a keď niekoho pozorne počúvala, doširoka otvárala svoje aj tak už veľké oči, ktoré lemovali dlhé a husté riasy. Malý dokonalý nos mala posiaty drobnými pehami, ktoré jej dodávali detský výraz. A keď sa usmiala, odhalila rad rovných a bielych zubov.

„Keby si bola vyššia, určite by si bola modelka,“ počúvala Zuzana často od svojho okolia. Od niektorých ľudí vyznela táto poznámka naozaj úprimne a v ich hlase bolo cítiť ľútosť, že svet módy prišiel o takú krásnu tvár. No v niektorých hlasoch bolo cítiť zadostučinenie, že Boh je spravodlivý.

Videl, ako sa na schodoch baví s nejakými dievčatami a chlapcami. Všetci patrili do „prvej ligy“, kam on nepatril, kam takého ako on nikdy neprijali. Nebol pekný ani výrazný, nebol dobrý

žiak ani športovec, obliekal sa podpriemerne a bol príliš veľký introvert na to, aby sa s niekým len tak pustil do reči. Vždy túžil Zuzanu osloviť, len chvíľočku sa s ňou rozprávať, ohriať sa v jej oslnivej prítomnosti. No nikdy nenabral odvahu a ona ho prehliadala, akoby bol neviditeľný. Pre väčšinu ľudí bol neviditeľný. Nemohol povedať, že by ho niekedy šikanovali, že by sa mu posmievali alebo ho inak trápili. Len si ho jednoducho nevšímali a keby jedného dňa neprišiel do školy, jeho neprítomnosť by nikto nezaregistroval.

Zuzana vošla späť na diskotéku, vlastne ju tam za ruku vtiahol jeden z chlapcov. Nechala sa viesť, veselo sa smiala a vlasy jej pritom poletovali okolo tváre. Predstavoval si, že on je tým chlapcom, ktorého tak bezstarostne berie za ruku a ťahá ho do víru tanca. Sníval o tom, ako ju objíma rukou okolo pása a nežne sa s ňou pohybuje na tanečnom parkete, ako si prepletá prsty s jej, ako privoniava k jej sladkej nežnej dievčenskej vôni, ako počúva jej zvonivý smiech... Vtom si uvedomil, že sú to len predstavy, že on je sám, stojí vonku a túžobne sa pozerá na dvere, ktoré sa za nimi dávno zavreli. Bolestne sa ho dotkla realita poznania, že on nikdy nebude tým chlapcom, ktorého Zuzana vezme za ruku, s ktorým bude tancovať, ktorému bude patriť jej veselý smiech a pobavené pohľady. Zataľ zuby a nerozhodne postával obďaleč. Vedel, že by mal ísť preč, že by mal zahnať svoje bláznivé a nereálne predstavy, že by mal prestať ako posadnutý sledovať dievča, ktoré nepatrí do jeho ligy. No napriek tomu nepohnuto stál a uprene sa díval na dvere, za ktorými zmizla. Vedel, že tam bude stáť dovtedy, kým sa znovu neobjaví, že bude pociťovať zvieranie žalúdka počas tých dlhých chvíľ, čo bude čakať, a tiež úľavu, keď sa vo dverách opäť zjaví jej rozosmiata tvár.

Keď vyšla von, stále sa držala za ruku s rovnakým chlapcom, a tak nepocítil úľavu, ale hnev. Zuzana sa rozlúčila s kamarát-

kami aj celou partiou a vybrala sa ruka v ruke s novým frajerom domov. Po niekoľkých metroch zastavili a nesmelo ako dvaja mladí neskúsení ľudia sa začali bozkávať netušiac, že ich pozoruje neželaný voyeur. Zuzana objímala svojho priateľa okolo krku a on si ju zase pritískal k sebe držiac ju okolo drieku. Keď však začali jeho ruky odvážne blúdiť po jej tele na miesta, ktoré Zuzana očividne považovala za nedotknuteľné, prudko ho odstrčila.

„Prestaň!“

„Čo je?“ Chlapec rozhodil rukami a jeho hlas vôbec neznel ospravedlňujúco, skôr rozhorčene a urazene.

„Čo si o mne myslíš?“ urazene sa ho spýtala.

Odstúpil od nej, otočil sa nahnevane bokom a z vrecka na nohaviciach vytiahol cigarety. Keď si zapálil a frajersky vyfúkol dym, pozrel na ňu. „Neviem, čo to tu na mňa hráš? Odkedy si netýkavka.“

Zuzana si nahnevane odfrkla. „Chodíme spolu len dva týždne,“ pripomenula mu.

„Ja by som povedal už dva týždne,“ posmešne odvetil. „Čo si myslíš, že sa s tebou budem ťahať pol roka a budeme sa držať za rúčičky?“

„Čo si myslíš, že ti po dvoch týždňoch dovolím, aby si ma pripravil o panenstvo?“

Chlapec sa rozosmial: „To mi chceš nahovoriť, že ty si ešte panna?“

Zuzana naňho chvíľu nahnevane pozerala a z očí jej šľahali blesky. Potom doňho nečakane sotila. „Zmizni, ty debil. Budeš si musieť nájsť inú naivku, aby si si mohol zapísať ďalšiu čiarku,“ vykričala mu do očí. Potom sa otočila na opätku a so vztýčenou hlavou odišla.

„Namyslená krava,“ zamumlal jej teraz už bývalý chlapec, no vedel, že nadávka, ktorou ju počastoval, mu nepomôže zahnať

poníženie a prehru, ktorej ho vystavila. Rozhodol sa, že sa vráti na diskotéku v nádeji, že zbalí iné dievča, ktoré ho ochotnejšie zbaví napätia, čo pociťoval v rozkroku.

Zuzana už nemala chuť vrátiť sa na diskotéku a vysvetľovať partii, čo sa stalo, a tak sa vybrala domov, pričom nahnevane kráčala a od zlosti odkopávala všetky drobné kamienky, ktoré jej prišli do cesty. Rozhodol sa z diaľky Zuzanu sledovať a odpre-vadiť ju nenápadne domov. Zaumienil si, že dá na ňu pozor, že bude jej strážca, aby sa sama v nočnom meste nebála. No zda-lo sa, že Zuzana vôbec nepocituje strach. Podľa všetkého to bolo vysokou hladinou adrenalinu v krvi, ktorá jej stúpila ešte počas hádky s ignorantským a arogantným frajerom, ale vyzeralo, že nemá ani len pomyslenia na nástrahy, ktoré by mohli na ňu číhať v tieňoch noci. Niečo si mrmlala a zúrivo kopala do kamienkov nevšímajúc si okolie, a preto sa mohol priblížiť tak blízko, že sa mohol skoro dotknúť jej hodvábnych vlasov. Mimovoľne natiahal ruku. Vtom pohodila hlavou a on zacítil jej vôňu. Bola dievčen-sky nežná, jemná kvetinová vôňa ľahkého parfumu, vôňa čisto-ty a čerstvo umytých vlasov. Neovládol sa a z hrdla mu vyšiel vzrušený povzdych. Zuzana začula ten vzdych a prudko zastala. V zlomku sekundy pochopil, že ak sa otočí a zahliadne ho tes-ne za svojím chrbtom, začne kričať alebo mu nadávať. Nechcel, aby ho videla, nemohol dovoliť, aby ho čo i len zahliadla, aby si všimla, že ju pozoruje a prenasleduje. Nemal čas rozmýšľať nad dôsledkami, nemal čas premyslieť si nasledovný krok. Len ju prudko schmatol odzadu jednou rukou za pás a druhou za ústa, a dlaňou jej ich prekryl, aby nezačala kričať.

„Pst,“ zasyčal jej do ucha. Chcel jej povedať viac, chcel jej než-ne povedať, aby sa nebála, že jej nechce ublížiť, no z hrdla mu nevyšlo nič, len varovné zasyčanie. Uvedomil si, že je to možno lepšie, lebo by mohla spoznať jeho hlas.

Začala sa prudko a úplne nečakane pod jeho rukami metať, čo spôsobilo, že stratil rovnováhu. Dopadol na ňu a snažil sa jej pritom čo najmenej ublížiť. Bolo to nečakané a oboj to vyrazilo dych. Zuzana pod váhou jeho tela zavzdychala. Pohol sa, aby odľahčil váhu svojho tela, ktorá teraz celá spočívala na nej. No hneď ako zacítila, že bremeno, ktoré na nej spočíva, je ľahšie, pokúsila sa vymaniť spod jeho tela. To nemohol dovoliť, a tak ju opäť prilahol. Vtedy mu celou silou udrela do nosa jej podmanivá dievčenská vôňa – vôňa jej kvetinového parfumu, čerstvo umytých vlasov a hlavne sladká vôňa pokožky, ktorá voňala ako roztopený med. Okamžite pocítil nával vzrušenia, slabunami mu prešla horúčava, dych sa mu počutелne zrýchlil a v nohavičiach mu navrela tvrdá hrča. Zatvoril oči a pokúsil sa ovládnuť, no srdce mu divoko tlklo a dych mal plytký. Vedel, že by mal Zuzanu pustiť a čím rýchlejšie utiecť. Kým by sa spamätala, stihol by odbehnúť. Šanca, že by ho nespoznala, bola pomerne slušná. Namiesto toho sa naklonil bližšie k jej vlasom a opäť vdýchol jej omamnú jedinečnú vôňu.

„Pusti ma!“ zasyčala. „Okamžite ma pusti!“ Zdalo sa, že sa nebojí. Naopak, zlostne sa zmietala pod jeho telom.

To ho posmelilo. Pritlačil sa bližšie k nej, až pocítil, ako mu stvrdnutý penis pod nohavicami vklzol do medzery medzi jej stehnami. Pobožkal ju na ucho a jednou rukou jej pohladil stehno z vonkajšej strany.

„Prestaň!“ skríkla priškrtené a neprestávala sa metať.

Ešte silnejšie ju prilahol. Jednou rukou ju pridržal za vlasy a druhou ju neprestával hladkať. Hladkal jej zadok a stehná. Cítil, ako je stále viac a viac vzrušený, dych sa mu zrýchlil. Zuzana sa neprestala metať, zúrila a snažila sa zbaviť bremena. Nadávala mu a to ho rajcovalo. Rukou zabľúdil až po okraj nohavičiek, chvíľu hladkal jemnú látku a predstavoval si, čo je pod ňou. Až napokon neodolal a nohavičky jej jedným

prudkým pohybom stiahol. Keď sa dotkol jej jemného dievčenského lona, keď zacítil chĺpky, mal pocit, že napätie v rozkroku už ďalej nezvládne, že vybuchne. Rozopol si nohavice a uvoľnil tak neznesiteľný tlak. Vedel, že už viac neodolá. Túžba a živočíšny pud boli silnejšie ako čokoľvek iné.

Prudko do nej vošiel. Skríkla od bolesti a prekvapenia a rozplakala sa. Už sa nemetala, už nenadávala a nezlostila sa, len sa srdcervúco a detsky rozplakala. Prišlo mu to ľúto, no nedokázal to zastaviť. Túžba uvoľniť vnútorný tlak, vykonať primitívnu potrebu, bola silnejšia ako zodpovednosť a dokonca aj ako psia náklonnosť, ktorú voči Zuzane cítil. Trvalo len krátko, kým vyvrcholil a v poslednom krči a prudkom výdychu sa na ňu zvalil. Cítil, ako mu ochablo telo, uvedomoval si, že keby sa teraz Zuzana pokúsila o odpor, asi by bola úspešná. No nehýbala sa, len tíško plakala a tvár zabárala do vlhkej hliny. Pomaly sa pozviechal, postavil sa a zapol si nohavice. Zaplavil ho obrovský pocit hanby za čin, ktorý vykonal. Neisto postával nad Zuzanou a bojoval s túžbou utiecť a pocitom nutnosti prijať trest za svoj čin. Nahol sa a chytil Zuzanu za plece. Okamžite striasla jeho ruku. Neotočila hlavu, nechcela vedieť, kto ju znásilnil, kto ju pripravil o panenstvo, kto ju tak strašne ponížil. Túžila zomrieť, túžila zmiznúť, túžila vrátiť čas.

Ešte raz ju chytil za plece, opäť striasla jeho ruku. Chvíľu nerozhodne postával a prestupoval z nohy na nohu. Napokon sa otočil a odišiel. V duchu presvedčil sám seba, že jej dal šancu, aby spoznala toho, kto jej ublížil. A tiež presvedčil sám seba, že nebol jediným vinníkom, že svoj podiel viny nesie aj Zuzana. Bolo od nej nerozumné vybrať sa sama v noci domov. To, že mala na sebe minisukňu, ktorá jej ledva zakrývala zadok, hovorilo samo za seba. Jednoducho bola príliš vyzývavá, priam si to pýtala, uzavrel napokon svoj vnútorný monológ.

1. KAPITOLA

„Pani Kamenická, vy s nami nepôjdete?“ zavolať za Zuzanou jej nový kolega Juraj.

Stuhla. Mladí právnici ju neoslovovali inak ako v pracovných záležitostiach a už vôbec ju nevolali na žiadne z ich stretnutí mimo práce. Pomaly sa obrátila. „Kam sa chystáte?“ spýtala sa tichým hlasom.

„Asi len oproti,“ hlavou naznačil smer cez ulicu, kde mali právnici z ich firmy už rezervovaný stôl. „Chceme si dať pivo,“ doplnil a bezstarostne sa na ňu usmial.

Sklopila oči. „Ďakujem, je to od vás milé, ale dnes mám už nejaké neodkladné povinnosti.“ Keď to dopovedala, tak si uvedomila, ako formálne to vyznelo. „Musím ísť na rodičovské, máme sa pobaviť o tom, kam pôjdu deti na strednú školu,“ dodala rýchlo a dosť nezvyklo. Nerada hovorila o svojom súkromí, vždy len niečo neurčité poznamenala.

„Na strednú?“ vyvalil oči Juraj. „To ste mali dieťa v pätnástich?“

Cítila, ako sa jej do tváre vovalila červeň, hoci vedela, že jej chcel zalichotiť. „Vlastne... v šestnástich,“ odvetila zahanbene.

Videla, že mladý kolega sa snaží vyhodnotiť situáciu a prísť na to, či to myslí vážne, alebo si z neho uťahuje. „Nechcel som vás uraziť. Vyzeráte primlado na dieťa, ktoré má ísť na strednú.“

„Neurazili ste ma,“ smutne sa usmiala. „A som naozaj primladá,“ pokúsila sa zašpásovať.

„Sľúbte mi, že nabudúce sa k nám pridáte,“ povedal rozhodne a zdalo sa, že to myslí úprimne, že sa nesnaží byť len zdvorilý.

„Pokúsim sa,“ odvetila trochu vyhybavo.

„To nebol sľub,“ naliehal.

Rozosmiala sa. „Sľubujem,“ povedala napokon pobaveno.

„Tak to už bol sľub,“ zhodnotil. „Tak príjemné rodičovské. Nech to dobre dopadne,“ zaželal jej. „Dúfam, že som vás príliš nezdržal.“

„Nebojte sa, ešte stihnem zvonenie,“ uškrnula sa. „Tak sa majte,“ povedala nonšalantne a trochu koketne. A nemohla uveriť tomu, ako príjemne sa cítila. Dávno sa jej nestalo, aby sa s nejakým mužom tak veselo, neformálne a bez zábran porozprávala, hoci to bolo len zopár viet.

„Aj vy sa majte,“ zakričal za ňou. „Uvidíme sa zajtra.“

„Vyzeráš zaskočený,“ drgol do Juraja jeho kolega, ktorý s pobavením sledoval celý rozhovor. „To by sa právnikovi nemalo stať. A obzvlášť by ho nemala zaskočiť nejaká sekretárka,“ dodal a v hlase mu bolo cítiť jemné pohrdanie. Sekretárky sa nachádzali v hierarchii právnickej firmy až na samom chvoste rebríčka, tesne pred kopírkami a tlačiarňami, u niektorých právnikov dokonca až za nimi. Zvyčajne ani po rokoch nepoznali ich mená a oslovovali ich „slečna“ bez toho, aby sa vôbec obrátili ich smerom a venovali im pohľad. Sekretárky nikdy nechodili s právnikmi na kávu, pivo a už vôbec nie na nočné oslavy vyhrateho prípadu. Sekretárky boli na to, aby zapisovali, prepisovali, kopírovali, zakladali papiere do spisu, varili kávu, dohadovali stretnutia a evidovali termíny.

Trošku vyššie postavenie mali koncipientky a koncipienti. Ich náplň práce sa spočiatku príliš nelíšila od práce sekretárrok, no postupne im pribúdali rešerše nezáživných prípadov,

čítanie hromady papierov, jednoducho všetko, čo sa nechcelo robiť advokátom. Púšťali sa však do týchto úloh s vervou a nekonečnou trpezlivosťou, vidiac pred sebou svetlú budúcnosť úspešných advokátov. Pracovali šesťnásť hodín denne, krčili sa nad papiermi, krivili si chrbticu, ničili zrak a psychiku. Trpeli nespavosťou, nadmerným stresom, mali nezdravú farbu pleti, príšerné stravovacie návyky, priveľa fajčili a pili, nemali žiaden partnerský život a ich jediní priatelia boli ostatní koncipienti vo firme, ktorí boli zároveň najväčšími súpermi na pracovnom poli. Koncipientov bolo totiž veľa a miesta pre nových advokátov boli obmedzené. Ušli sa len tým výnimočným, preto každý dennodenne musel dokazovať, že je tým najvýnimočnejším.

„Myslel som, že je to koncipientka,“ odvetil Juraj a vzápätí sa zahanbil za svoje slová, akoby potvrdzoval kolegov názor, že rozprávať sa so sekretárkami je pod ich úroveň. „A, mimochodom, je veľmi sympatická,“ dodal rýchlo.

„Je to taká sivá myš,“ prevrátil očami kolega.

„Možno,“ pripustil Juraj, „ale aj tak je príjemná a zaskočilo ma, že má dieťa už na strednej. Myslel som, že je oveľa mladšia. Len sa jej skús niekedy prizrieť, je veľmi pekná, no akoby to skrývala,“ polemizoval.

„Tuším si sa zalúbil do Popolušky,“ rozosmial sa kolega na plné ústa.

„Ty si infantilný idiot!“ pokrútil hlavou Juraj. „Nemôžem povedať o niektorej kolegyni, že je milá?“

„Ale môžeš,“ kolega sa neprestával smiať. „Ale máme tu veľmi milé koncipientky, ak si si nevšimol.“

„Ani nie,“ odvrkol Juraj.

Kolega ho potľapkal po pleci. „Nevadí. Večer na pive si určite všimneš.“

Keď Zuzana prišla do školy, trieda už praskala vo švíkoch. Triedna učiteľka sa rozhodla, že na mimoriadnom rodičovskom združení sa zúčastnia nielen rodičia, ale netradične aj deti.

„Vidím, že účasť je stopercentná. Tak by som si dovoľila vysvetliť, prečo som sa rozhodla pre účasť rodičov aj detí v jednej miestnosti,“ začala triedna učiteľka, len čo sa jej podarilo utíšiť nezvyklú masu päťdesiatich ľudí. „Deti majú pred sebou týždeň, keď sa musia rozhodnúť, akú budúcnosť si vyberú. V podstate sa ocitli pred prvou veľkou voľbou, ktorá môže ovplyvniť celý ich život. Je pravda, že ešte nie sú plnoleté a zodpovednosť je na rodičoch, ale napriek tomu zastávam názor, že majú právo rozhodnúť o svojom osude samy. Rodičia a učitelia majú v tomto prípade funkciu poradného orgánu,“ prezentovala svoj názor. Všetky deti s potešením a nadšením prikyvovali, niektorí rodičia sa k nim pridali, niektorí však mali v tvárach nesúhlas, podaktorí rozhorčene šomrali. Bolo vidieť, že si vyhradzujú právo rozhodovať za svoje nesvojprávne deti, že ich nepovažujú za dostatočne vyspelé a rozumné vybrať si svoj smer, svoju budúcnosť.

„Čo si myslíš ty, mami?“ spýtala sa Zuzanina dcéra Nina, keď vyšli zo školy.

Učiteľka im v triede najprv predostrela všetky možnosti a potom sa postupne rozprávala s každým rodičom za prítomnosti dieťaťa, zhodnotila jeho schopnosti a odporučila mu najvhodnejší smer. Nikomu však nezabudla pripomenúť, že je to len jej názor.

„Svoje deti poznáte lepšie ako ja. Poznám ich len štyri roky, vy celý život. Keby som mala ohodnotiť váhu svojho hlasu v percentách, dala by som si desať, maximálne pätnásť percent. A vašim deťom by som určite priznala päťdesiatjeden,“ pousmiala sa.

Zuzana mala na pamäti jej slová, keď odpovedala svojej dcére. „Myslím si, že vaša pani učiteľka je mimoriadne múdra žena,“ pokývala uznanlivo hlavou. „Môžem ti poradiť, ale rozhodnúť sa musíš sama.“

„Chcem ísť na gymnázium,“ bez váhania odpovedala Nina.

Zuzana cítila, ako sa jej vnútom rozliat teplý pocit spokojnosti. Nič iné si ani nepriala. „Chceš ísť na vysokú školu?“ spýtala sa, hoci vopred vedela odpoveď.

Nina prikývla. „Myslíš, že na to mám?“ v hlase jej zaznelo váhanie.

„Neblázni, Ninka!“ Zuzana ju pohladkala po vlasoch. „Deväť rokov máš samé jednotky. Si múdra a snaživá. Ako sa môžeš takto pýtať?“

Nina sa skúmavo pozrela na svoju mamu. „Ty si oveľa múdrejšia. Prečo si nešla na vysokú?“

Zuzana si povzdychla. „Och, Ninka, to je dlhý príbeh,“ povedala váhavo. Uvedomovala si, že raz príde ten čas, keď bude musieť svojej dcére povedať pravdu, no nebola si istá, či je toto tá pravá chvíľa.

„Rada by som ho počula,“ nedala sa odbiť jej dcéra.

Zuzana pozrela na hodinky. „Dvojičky už budú hladné,“ rozmýšľala nahlas.

„Mami, azda ich otec nenechá umrieť od hladu,“ nahnevane poznamenala Nina.

„Nie som si tým istá,“ uškrnula sa Zuzana. Jej manžel bol starostlivý človek, ale v kuchyni bol ako na návšteve. Pri pohľade na hrnce a varechy dostával závrat. „Možno nájde aspoň mikrovlnku,“ uvažovala nahlas. „Pôjdeme si dať pizzu?“ obrátila sa na svoju dcéru.

Nina sa rozžiarili oči a nadšene prikývla. Bolo málo chvíľ, ktoré mohla stráviť so svojou mamou v čisto dievčenskom rozhovore. Väčšinu maminho času zaberala starostlivosť

o sedemročné dvojčičky – Nininých bratov, ktorí boli skutočne náročnými deťmi. Na spoločné rozhovory im zostávalo málo času alebo skôr žiaden. „Jasné!“ nadšene zvyškla a dúfala, že to nebude len o večeri, ale hlavne o maminom príbehu.

Objednali si pizzu a kým im ju priniesli, bavili sa o škole, spolužiakoch, nezačínali žiadnu vážnu tému. Keď však mala Nina pocit, že jej mama sa vyhýba téme, ktorá ju skutočne zaujímala, rázne ju vyzvala: „Mami, slúbila si mi príbeh. Pizzeria mala byť len pokojným miestom na jeho vyrozprávanie.“

Zuzana na ňu vážne pozrela, potom pomaly prikývla a napokon začala potichu rozprávať: „Ako si iste vieš sama vypočítať, keď si sa narodila, mala som len šesťnásť rokov.“

Nina sa uškrnula a do tváre jej vstúpila červeň. „No... viem si to vypočítať,“ povedala s úsmevom. Bola vo veku, keď už dávno absolvovala sexuálnu výchovu, no ešte nebola pripravená na otvorený rozhovor s vlastnou matkou. „Asi ste s ockom nedávali na biológii pozor,“ poznamenala a celá červená sa pozerala na svoje ruky.

Zuzana sa zasmiala, no jej oči zostali smutné. „Ale dávali, zlatko. Bolo to trochu inak,“ povedala veľmi potichu, tiež sa vyhýbajúc dcérinmu pohľadu.

„Ako inak?“ spýtala sa Nina a hlas sa jej zatriasol.

„Možno si budeš myslieť, že sme ti to mali povedať už dávno. Ale myslím si, že na niektoré veci musí dozrieť čas...“ opatrne vysvetľovala Zuzana.

„Čo ste mi mali povedať?“ skočila jej do reči dcéra.

„Och, Ninka! Ani neviem, ako začať...“

„Mami, preboha, môžeš mi to už konečne povedať?“ Nina nezvykle zvyškla hlas. „Prestaň, prosím, chodiť okolo horúcej kaše.“

Zuzana sa nahla k svojej dcére a chytila ju za ruku. „Ninka, vieš, ocko nie je tvoj biologický otec,“ napokon povedala veľmi opatrne.

Pri stole nastalo hrobové ticho. Nina neveriacky pozerala na svoju matku, ktorá jej tuho stískala ruku. „Ako? Prečo?“ zahabkala Nina.

„Keď som mala pätnásť rokov, bola som znásilnená,“ potichu odvetila Zuzana.

Jej dcéra na ňu s hrôzou pozerala. „Znásilnená?!“ neveriacky zopakovala.

Zuzana prikývla.

„Och, mami,“ vyhrkli Nina z očí slzy. „Veď všetci hovoria, že som celý ocko!“ nechcela uveriť tomu, čo počula od svojej mamy.

„Ľudia často vidia to, čo chcú vidieť.“

„Kto je môj otec?“ spýtala sa po chvíli, ťažko vyslovujúc slovo otec, akoby sama nevedela, či to chce vedieť alebo nie, či v tomto prípade má slovo otec skutočný význam.

„Ja to neviem,“ odvetila Zuzana.

„Nevieš, kto ťa znásilnil?“

Pokrútila hlavou. „Nikdy ho nenašli.“

„A ty si sa rozhodla si ma nechať?“ neveriacky pozerala Nina na svoju mamu. „Napriek tomu, že si bola znásilnená? Napriek tomu, že si nevedela, kto ti to urobil?“

Zuzana prikývla. „A nikdy som to neľutovala,“ povedala popravde. Nebola to úplne celá pravda, ale nikomu by neproselo, keby ju vyslovila. Nechcela sa vracat' k tým pocitom, zatlačila ich hlboko do svojho podvedomia a už vôbec nechcela, aby sa jej dcéra dozvedela, že kým prišla na to, že je tehotná, bolo už prineskoro na umelé prerušenie, že kým ju nosila vo svojom lone, nenávidela ju z celej duše. Všetko sa však zmenilo v momente, keď jej do rúk vložili malé bezbranné stvorenie,